

РЕШЕНИЕ

№ 26915

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9849** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. чрез пълномощника му –юрк.Б. против Решение № 3307 от 14.07.2024 г., постановено по НАХД № 5276/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 14 състав, с което е отменено наказателно постановление № 22-24-00011/20.03.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

В жалбата са наведени доводи за това, че неправилно въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които ограничават правото на защита на санкционираното лице.

Според касатора неправилна е тезата, развита в решението на СРС, че за да се приеме, че не са спазени изискванията на чл.60, ал.1 вр.чл.61 от ____ Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, трябва да се докаже, че към момента на проверката са се извършвали СМР на височина над 1,5 метра, мерено от пода или терена. В тази връзка се сочи, че задълженията на работодателя да бъде обезопасен един строителен обект, следва да се спазват винаги и по всяко време, а не само при

извършване на проверка на обекта или при извършване на работа на височина. Фактът, че в деня на проверката не е имало работници, осъществяващи строителна дейност на необезопасените места, не можел да послужи като основание за отпадане на отговорността на работодателя. Ето защо, в случая правилно била ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството-работодател на основание чл.413, ал.3, т.2 от КТ, за нарушение извършено в условията на повторност. В проведеното по делото открито съдебно заседание на 27.05.2024 г. било представено НП № 22-2300207/25.07.2023 г., което било влязло в сила на 09.09.2023 г. и имуществената санкция, наложена с него била платена на 28.08.2023 г.

По изложените съображения се иска отмяна на решението на районния съд и постановяване на ново по съществото на правния спор, с което да бъде потвърдено издаденото наказателно постановление.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът се представлява от юрк.Г., която поддържа касационната жалба и отправя молба към съда да отмени решението, постановено от въззивния съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано от насрещната страна.

Ответникът – „Те – Трейд груп“ ООД се представлява от пълномощника си –адв.Н., който излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила обжалваното в настоящото производство решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените в производството разноски, за които представя списък и доказателства за извършеното им плащане.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор К. моли да бъде уважена депозираната касационна жалба и атакуваното съдебно решение да бъде отменено.

Касационният съдебен състав, след като извърши преглед на обжалваното съдебно решение, във връзка с касационните основания по чл.348, ал.1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), констатира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 22-2400011/20.03.2024 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на „Те – Трейд груп“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лева, на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.3, т.2 от КТ за нарушение на чл.60, ал.1 вр.чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 12.01.2024 г. е била извършена проверка от инспектори към ДИТ - С. по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол "Многофамилна жилищна сграда с подземни гаражи" – УПИ V-5608, кв. 17, м. „М. долина“ – „1-ва, 2-ра, 3-та, 4-та и 5- та част“, район „Студентски“, [населено място], стопанисван от „Те – Трейд груп“ ООД.

В хода на проверката, при обход на работни места в обекта е констатирано, че Те – Т. груп“ ООД в качеството на строител не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд на работниците в строителния обект, като не е обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети контурите на технологични и прозоречни отвори на 1-ва, 2-ра, 3-та и 4-та етажни плочи, на които не са изградени външни стени и монтирани прозорци, чрез приспособления изградени най-малко от бордова лента за краката, средно и главно перило за ръцете или чрез еквивалентно алтернативно решение.

На 12.01.2024 г. на основание чл. 404, ал. 1, т. 3 от КТ строително –монтажните работи на обекта били спрени с Акт за спиране до обезопасяването, като бил поставен знак за спиране под формата на самозалепващ се стикер.

Нарушенията са били отстранени на същата дата, за което в ДИТ-С. е представен Протокол за отстраняване на нарушенията със снимков материал с вх. № 24003559/12.01.2024 г.

На 24.01.2024 г. от св.Р. Г. на длъжност "главен инспектор", в ДИТ – С., бил съставен срещу „Те – Трейд груп“ ООД, АУАН № 22-2400011 за извършено на 12.01.2024 г. в [населено място] нарушение по чл. 60, ал. 1 във връзка с чл. 61 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Актът бил съставен затова, че работодателят Те – Т. груп“ ООД не е осигурил здравословни и безопасни условия на труд на работещите в строителния обект, като не е обезопасил срещу падане от височина на хора и предмети, контурите на технологични и прозоречни отвори на 1-ва, 2-ра, 3-та, 4-та етажни плочи, на които не са изградени външни стени и монтирани прозорци, чрез приспособления изградени най-малко от бордова лента за краката, средно и главно перило за ръцете или чрез еквивалентно алтернативно решение.

АУАН бил предявен и връчен на същата дата на пълномощник на дружеството –работодател. Срещу така съставения АУАН не е било депозирано възражение в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

На 31.01.2024 г. било сключено Споразумение по чл. 415г от КТ/чл. 58 г от ЗАНН по АУАН № 22-2400011/24.01.2024 г., с което ДИТ-С., представлявано от директора И. Й., от една страна и от друга - „Те – Трейд груп“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителите Р. М. и Д. Т. се споразумели, че описаното деяние в АУАН е било извършено от нарушителя, деянието не съставлява престъпление и за същото на нарушителя следва да бъде наложена имуществена санкция в размер на 1 700 /хиляда и седемстотин/ лева.

На 07.02.2024 г. било постановено Решение на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", представлявана от изпълнителния директор С. В., с което не е одобрено сключеното на 31.01.2024 г. споразумение по чл. 415 г от КТ/чл. 58 г от ЗАНН , тъй като същото не отговаряло на изискванията на чл. 415 г ал. 6, т. 2 от КТ, а именно-нарушението било повторно.

На 20.03.2024 г. от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. било издадено атакуваното НП № 22-24-00011/20.03.2024 г., с което на работодателя е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лева за извършено в условията на повторност нарушение по чл. 60, ал. 1 във връзка с чл. 61 от Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от териториално и материално компетентни органи, като са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

На следващо място, съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя, а именно такива по чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 от ЗАНН. Изложил е доводи, че в обжалваното НП не са посочени факти, които се явяват съставомерни по чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, а именно дали са се извършвали строителни работи на височина. Съдът е приел, че такива факти не могат да бъдат изведени и от събраните по делото доказателства, поради което и извършването на нарушението не било доказано.

Във връзка с повторността на нарушението, за което е санкционирано дружеството, СРС е приел, че в АУАН и в НП липсват данни за влязло в сила наказателно постановление и/или споразумение, което да обосновава квалифицирането на нарушението по чл. 413, ал. 3, т. 2 от КТ. По този начин се нарушавало правото на защита, тъй като нарушителят не бил наясно изцяло с всички факти и обстоятелства, въз основа на които е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Фактът, че в проведеното по делото открито съдебно заседание на 27.05.2024 г. било представено Наказателно постановление № 22-2300207 от 25.07.2023 г., не санирал посочения порок в обжалваното НП.

В заключение съставът на СРС е приел, че в съставения АУАН и в атакуваното НП е трябвало да намери място фактология, относима към фактическия състав на цитираните като нарушени правни норми и в частност дали е била констатирана работа на височина, както и обстоятелства, обуславящи твърдяната повторност едва в санкционната част на НП, поради което е отменил наказателното постановление.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо, но неправилно.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно.

Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на районния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга на предоставените им правомощия. Не могат да бъдат споделени обаче изводите на съда в обжалваното решение, че са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 от ЗАНН, както и че извършването на нарушението не било доказано.

Според касационния състав в конкретиката на настоящия казус, отговорността на дружеството-работодател правилно и законосъобразно е ангажирана за неизпълнение на задълженията, предвидени съгласно чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г., доколкото последните уреждат изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при работа на височина, и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства. Разпоредбата на чл. 61 от Наредба № 2 предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, а нормата на чл.

60, ал. 1 от Наредбата поставя изискване работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване. Касае се за императивни изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на строителния обект, които трябва да са изпълнени във всеки един момент, а не само когато се извършва строителна дейност на определена височина.

Съответните изисквания, въвеждащи специални правила за безопасни и здравословни условия на труд, в случая не са били изпълнени от страна на дружеството, предвид което нарушението, осъществено чрез бездействие от страна на работодателя, категорично е извършено от обективна страна.

В разглеждания случай, предвид специфичния характер на дейностите по строителство, с Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са въведени специални изисквания, на задължените лица и е вменено задължение за извършване на конкретни действия по изпълнението им, част от които е предприемане на съответни предпазни мерки за защита на работещите от рискове, произтичащи от това да се осигури безопасност при работа на височина и да се предотвратят паданията от височина на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. След като при строителните работи такива не са били осигурени, следователно е засегнато здравето, нещо повече, животът на работещите на обекта, то несъмненият извод е, че не са били изпълнени комплексните здравословни и безопасни условия на труд.

В § 1, т. 9 от ЗЗБУТ е дефиниран критерият за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – това са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа.

По –натъък, във връзка с приложението на санкционната норма на чл.413, ал.3, т.2 от КТ, настоящият касационен състав споделя изводите на въззивния съд, че липсата на описание защо настоящото нарушение се приема, като такова извършено в условията на повторност, е процесуално нарушение, което съществено накърнява правото на защита на санкционираното лице. В тази връзка следва да се отбележи, че, "повторността" не определя дали е осъществен съставът на нарушението, което в случая безспорно е установено. Обстоятелството дали едно деяние е повторно или не, е релевантно едва при определяне размера на административното наказание по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, поради което не е необходимо да бъде посочвано в АУАН по смисъла на разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Това, че деянието е извършено повторно не представлява задължителен реквизит, какъвто са елементите от обективна страна на деянието – дата и място на нарушението, описанието на начина на извършване, обстоятелствата, при които е извършено и елементите от субективна страна – вина, при деянията, извършени от физически лица, както и законните разпоредби, които са нарушени. В

качеството си на акт, който има "обвинителна функция", АУАН следва да гарантира правото на защита на нарушителя, изразяващо се в това да се запознае с деянието, за което се обвинява и за което може да бъде санкциониран. Към момента на неговото съставяне обаче, АНО не винаги разполага с целия необходим доказателствен материал за формиране на категорични изводи по фактите и обстоятелствата, относими към предмета на доказване. Поради това, едва с наказателното постановление следва да се приеме, че контролният орган повдига обвинение и налага съответното наказание, а правото на защита на наказаното лице се осъществява в своя пълен обем с възможността за обжалването му, т. е. чрез достъпа му до съд.

В случая в текста на обжалваното наказателно постановление изобщо не е описан фактът, че дружеството е било санкционирано и друг път за същото по вид нарушение, че наказателното постановление е влязло в законна сила и процесното нарушение се явява извършено в едногодишния срок от влизане в сила на това НП –чл.416, ал.8 от КТ. По този начин съществено се ограничава правото на защита на санкционираното лице, тъй като липсват посочени факти, срещу които да се защитава. Ето защо, наказателното постановление следва да се измени, а санкцията следва да се наложи по реда на чл.413, ал.2 от КТ, предвиждащ санкция за работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, в размер от 1500 до 15 000 лв.

На следващо място, настоящият касационен състав приема, че в случая е неприложима нормата на чл.415 в, ал.1 КТ. Обстоятелството, че до приключване на проверката работодателят е представил доказателства за обезопасяване на обекта, не могат да квалифицират нарушението като маловажно такова, тъй като се касае за строителна дейност с повишен риск за здравето и живота както на работещите, така и на преминаващите в близост до обекта. Необезопасяването на строителен обект, дори и за кратък период от време, дори и само в деня на проверката, би могло да причини значителни щети върху здравето на хората, поради което липсват основания за квалифициране на нарушението по смисъла на чл. 415в от КТ като маловажно. Нарушението е формално и за съставомерността му не е необходимо да е настъпил определен вредоносен резултат. Според настоящия касационен състав имуществената санкция следва да се индивидуализира в минималния предвиден в закона размер, тъй като в обжалваното пред СРС наказателно постановление не са цитирани други нарушения на Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд

при извършване на строителни и монтажни работи, които да обосноват определяне на санкцията в завишен размер.

При този изход на правния спор, разноски се дължат в полза на касатора, съобразно уважената част на жалбата, като разноски се дължат и в полза на ответника, който представя списък на разноските по чл.80 от ГПК и доказателства за реалното заплащане на такива в размер на 2600 лева. Съдът следва да уважи обаче претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на касатора за сума в размер на 40 лева на основание чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съразмерно с уважената част от жалбата. На ответната страна се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 260 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3307 от 14.07.2024 г., постановено по НАХД № 5276/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 14 състав, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-24-00011/20.03.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал.3, т.2 от КТ за нарушение на чл.60, ал.1 вр.чл.61 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи на „Те – Трейд груп“ ООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лева, **като на основание чл.416, ал.5 вр. чл.413, ал.2 от КТ НАЛАГА имуществена санкция в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.**

ОСЪЖДА „Те – Трейд груп“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" – С. разноски по делото в размер на 40 /четиридесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда" – С. да заплати на „Те – Трейд груп“ ООД, ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 260 /двеста и шестдесет/ лева за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.